

μεταβολαὶ αὐταὶ αἱ εἰς τὰ ἐδάφη τὰ πρὸς τὴν ἀκτὴν τῆς Ποτιολίας καὶ πλησίον τῆς θαλάσσης δὲν δύνανται νὰ ἐξαρτῶνται ἐκ τούτου, ἐκ τοῦ ὅτι δηλαδὴ καὶ ὕδατα τῆς θαλάσσης ἀνατρεφούσι καὶ καταβαίνουν διὰ δοχικῶς, ἵνα τὰ αὐτὰ κινήσῃ· δύναντο νὰ συνδεύωνται ὑπὸ τῶν πλυμμάτων καθ' ὅλον τὸ μήκος τῆς παραλίας τῆς μεσογείου θαλάσσης, πρὸς τὰ ὁποῖα δὲν συνέβη ποτέ. Πάντες λοιπὸν συμφωνοῦσιν ὅτι τὸ φαινόμενον τοῦτο ἔχει τὴν αἰτίαν αὐτὴν τὴν κατὰ μικρὸν ὑψώσιν καὶ ταπεινώσιν τοῦ ἐδάφους.

Ἡ ὑπόθεσις αὕτη τῆς βραδείας κινήσεως, δι' ἧς ὑψοῦται καὶ ταπεινοῦται ἐν μέρος τοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς ἐγένετο διὰ τῶν διαφορῶν παρατηρήσεων ἀλήθεια μαθηματικῇ· διότι καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἡ Σκανδιναβία καὶ ἡ Χιλὴ ἀνάλογόν τι φαινόμενον παρουσιάζουσιν. Εἰς τὰς ἀκτὰς π. χ. τῆς Σουηδίας βράχοι τινὲς μέχρι τοῦδε ὑπὸ τὴν θάλασσαν, φαίνονται νῦν ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς· οἱ δὲ ἀπότομοι βράχοι ὑψοῦνται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. * Πρὸ πολλῶν χρόνων παρετήρησαν ὅτι τινὰ μέρη τῶν ἀκτῶν ὑψώθησαν ἢ ὅτι τὸ ὕδωρ ἐγκατέλιπεν αὐτά· ἀλλὰ διὰ τρόπου ἔτι σαφεστεροῦ ἀπέδειξαν τὸ φαινόμενον τοῦτο. Πρὸ ἐνὸς δηλαδὴ καὶ ἐπέκεινα αἰῶνος ἐσημείωσαν τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ θαλασσίου ὕδατος ἐπὶ τῶν παρὰ τὴν ἀκτὴν βράχων εἰς διάφορα σημεῖα καθ' ὅλον τὸ μήκος τῆς ἀκτῆς, ὅπως χρησιμεύσῃ τοῦτο ὡς σημεῖον τῆς καταδύσεως. Παρατηροῦντες δὲ τὰ σημεῖα ταῦτα κατ' ἔτος, εἶδον ὅτι ὑψοῦντο ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Εἰς τὸν Βοθνικὸν κόλπον παρετήρησαν ὅτι ἡ ὑψώσις αὕτη ἀνέβαινε 4 πόδας καθ' ἑκάστον αἰῶνα, ἀλλὰ καὶ δὲ ἡ ὑψώσις δὲν ἦτο τόσον μεγάλη καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Βαλτικῆς ἡ ὑψώσις ἦτο μὲν, τοῦθ' ὅπερ ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ὑψώσις τῶν βράχων δὲν προκύπτει ἐκ τῆς ταπεινώσεως τῆς θαλάσσης.

Καὶ ὁντως αἱ ὑψώσεις καὶ αἱ ταπεινώσεις τοῦ ἐδάφους, περὶ ὧν ἀνωτέρω ἐγένετο λόγος, ἀπεδόθησαν πολλάκις εἰς ἄλλας αἰτίας, εἰς τὴν εἰσχώρησιν π. χ. τῆς θαλάσσης ἐντὸς τῶν ἡπείρων ἢ εἰς τὴν ἀπομάκρυνσιν αὐτῆς ἀπὸ τῆς ξηρᾶς. Αἱ ὑποθέσεις αὗται εἶναι καὶ αἱ δύο ἐσφαλμέναι· διότι δυνάμει τῶν νόμων τῆς ἰσορροπίας τῶν ὑγρῶν, εἶναι ἀδύνατον τὸ ἐπίπεδον τῆς θαλάσσης νὰ μεταβάλληται εἰς ἐν μέρος καὶ εἰς ἄλλο μέρος τῆς αὐτῆς περιοχῆς νὰ μὲν ἀμεταβλήθῃ· ὅθεν ὑπάρχουσι μέρη τῆς θαλάσσης, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τῶν ἱστορικῶν χρόνων μένουσιν ἀμεταβλήτα, ἐνῶ ἄλλα κείμενα πλησίον αὐτῶν μετεβλήθησαν· πρέπει λοιπὸν νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ἡ θάλασσα δὲν ἀλλάσσει ποτέ ἐπίπεδον, αἱ δὲ ἡπείροι ἐξ ἐναντίας, ἀν καὶ φαίνονται ἀκίνητοι, κινούνται ἐνίοτε ἀνεπαίσθητῶς ἢ πρὸς τὰ ἄνω, ἢ πρὸς τὰ κάτω.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω λοιπὸν ἐπεταί ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀπορώμεν, ἀν ἐνίοτε βλέπομεν τὰ εἰς τὸν πύ-

μένα τῆς θαλάσσης διάφορα καθιζήματα κείμενα εἰς ἱκανὸν ὕψος ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος.

Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

(καθητὴρ τῆς φυσικῆς καὶ γεωμετρίας ἐν τῇ Σχολῇ τῶν Γυμνασίων).

Ἡ ΒΙΡΔΩ ΚΑΙ Ὁ ΚΥΡΙΟΣ Αὐδῆλιος

ὑπὸ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ.

(Συνέχεια τοῦ ἀρ. 6).

Πότε θὰ ἦσαν τῆς ἰδικῆς σας Βιρδούς τὰ γενέθλια ;»

«Σήμερον,» εἶπεν ἡ κυρία μετὰ βαθείας λύπης.

Ὁ Κύριος Αὐδῆλιος ἐνόμιζεν ὅτι ἡ Βιρδὼ ἦτο περὶ πέντε ἔτην ἐξ ὧν ἐκόνθησεν, ὅτε ἠρώτησε περὶ τῆς ἡλικίας τῆς, καὶ ἐώρταζε πάντοτε τὰ γενέθλια αὐτῆς τὴν ἐπέτειον ἡμέραν καθ' ἣν ἐκοιμήθη αὐτὴ εἰς τὴν οἰκίαν του. «Πῶς δὲ ἐποναμάζεσαι ;» ἠρώτησεν ἡ Κυρία.

«Αὐδῆλιου,» ἀπήντησε. «Βιρδὼ Αὐδῆλιου.»

«Αὐδῆλιου,» ἐπανέλαβεν ἡ Κυρία Διοτῆ τονίζουσα τὴν λέξιν ἐν ᾧ τὴν ἐπράφερε· «εἶναι πατὴρ σου ἐκεῖνος, ὅστις ἐρχεται εἰς τὴν παραλίαν μετὰ σοῦ ;»

«Ὁχι, δὲν ἔχω οὔτε πατέρα οὔτε μητέρα· εἶναι θεὸς μου καὶ μὲ ἀγαπᾷ πολὺ.»

«Ἀπέθανον πρὸ πολλοῦ οἱ γονεῖς σου ;»

Ἡ μὲν ἐρώτησις ἦτο ἀπλή, ἀλλ' ἡ Βιρδὼ δὲν ἤξευρε πῶς ν' ἀπαντήσῃ· διότι αὐτὴ ἀνετράφη ὑπὸ τοῦ θεοῦ τῆς οὕτως, ὥς ἐλησφόνησεν ὅλα τὰ προηγούμενα, ἐκτὸς μόνον ὅτι οἱ γονεῖς τῆς ἀπέθανον, ὡς τῆς ἐλεγεν αὐτός. Πρὸς ταύτην λοιπὸν τὴν ἐρώτησιν ἀπήντησε, «νομίζω». Ἐπὶ τῇ ἀπαντήσει ταύτῃ ἡ Κυρία Διοτῆ κυριευθεῖσα ὑπὸ αἰσθημάτων ἀπεριγράφτου, ὠχρίασε. Τὴν ἀλήθειαν δὲν ἐμάντευσε μὲν καὶ δὲν εἶχε προαίσθημά τι, ὡς ὁ Κύριος Αὐδῆλιος· ἀλλὰ κατείχετο ὑπὸ παραδόξου ἐπιθυμίας νὰ πληροφηθῇ περισσότερον περὶ τῆς ἱστορίας τοῦ παιδιοῦ πρὸς τὸ ὁποῖον ὠμίλει. Ὅθεν ἠρώτησεν, «ἐνθυμεῖσαι διόλου τοὺς γονεῖς σου, φίλτάτη ;»

«Οὐδένα ἐνθυμοῦμαι· μόνον τὸν ἀγαπητόν μου θεὸν γνωρίζω.»

«Πάντοτε ἐκατοίκησας μετ' αὐτοῦ ;»

«Ναί.»

«Τὸν ἀγαπᾷς πολὺ ;»

«Τόσον πολὺ τὸν ἀγαπῶ, ἀνεφώνησεν ἡ εὐγνώμων κόρη, ὥστε δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὸν ἀγαπήσω περισσότερον· ἀλλ' ἡ ἰδική σου Βιρδὼ,» ἐξηκολούθησεν ἡ κόρη ὡς νὰ ἐπεθύμει νὰ μάθῃ περισσότερα περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, «πῶς ἀπέθανεν ; Ἀπέθανε πρὸ πολλοῦ ;»

«Πρὸ ὀκτὼ ἐτῶν· τὸ διάστημα τοῦτο φαίνεται μὲν μακρόν, ἀλλ' οὐδὲ τώρα δὲν ὑποφέρω τὴν ἀνάμνησιν τοῦ φοβεροῦ θανάτου τῆς.»

«Ἐπεθύμουν ν' ἀκούσω περὶ τούτου,» εἶπεν ἡ κόρη, «εὐαρεστεῖσθε νὰ μοι εἴπητε ;»

α' Επινίγη,» ἀπάντησε μετὰ λύπης ἡ Κυρία Λισλῆ, «ἐπινίγη ἐν τῇ θαλάσσῃ.»

«Πόσον τρομερόν εἶναι τούτο,» εἶπε παρευθύς ἡ Βιρδῶ. «Πολύ φοβοῦμαι ἐγὼ τὴν θάλασσαν· ἐνεκα τούτου μὲ περιγελάσκει ὁ θεὸς Γεώργιος· καὶ θέλει νὰ μὲ πηγαῖν εἰς αὐτήν, ἀλλ' ἐγὼ δὲν θέλω. α' Ἡσὺ-χάσε, Ῥοβῆρ,» εἶπεν ἀπαταθείσα· πρῶτὴν φορὰν πρὸς τὸν κύνα τῆς, ὅστις τὴν ἠνώχλει τὴν Κυρίαν Λισλῆ πλησιάζων τὴν κεφαλὴν τοῦ πρὸς τὸ πρόσωπον αὐτῆς. α' Ἡσὺχάσε, Ῥοβῆρ, πόσον ὀχληρὸς εἶσαι.» Ἀναβλέψασα πάλιν ἡ Κυρία μετὰ ἐκπλήξεως, ὡ-χρίασεν ὅπως διόλου.

«Πῶς ὀνομάζεται ὁ κύων σου;» ἠρώτησε.

α' Ῥοβῆρ,» ἀπεκρίθη ἡ Βιρδῶ.

α' Ἰδικός σου εἶναι ὁ κύων ἡ τοῦ θεοῦ σου;»

«Αὐτὸς ἀνήκει καὶ εἰς τὸν θεῖόν μου καὶ εἰς ἐμέ. Ὁ θεὸς μου ὅμως λέγει ὅτι εἶναι μᾶλλον ἰδικός μου, ἀλλὰ πράγματι αὐτὸς ἀνήκει εἰς ἀμφοτέρους. Ἐμβλέψασα μετὰ τὴν ὁμιλίαν ταύτην πρὸς τὸ κοράσιον ἐδάκρυσε.

«Εἶσαι τεθλιμμένη,» εἶπεν ἡ Βιρδῶ.

Ἡ δὲ κυρία αὕτη οὐδὲν εἶπε πρὸς τὴν παρατήρη-σιν ταύτην, ἀλλὰ διετέλεσεν ἐμβλέπουσα πρὸς τὴν κόρην καὶ τὸν κύνα αὐτῆς. Ἡ δὲ Βιρδῶ πεσοῦσα ἐπάνω τῆς ἐπροσπάθει νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

«Μὴ κλαῖε,» λέγει πρὸς αὐτήν.

«Εἶμαι ὅλως μόνη ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καὶ δὲν ἔχω τινὰ νὰ μὲ ἀγαπᾷ,» εἶπεν ἡ Κυρία Λισλῆ.

α' Ἐχεις τὸν Θεόν,» ἐπιθύρῃσεν ἡ μικρὰ κόρη μὲ τρό-πον γλυκύν καὶ δειλόν. Ὁ Κύριος Αὐδῆλιος δὲν πα-ρέλειπεν ἐκπαιδεύων αὐτήν ν' ἀναμνησκῇ ἐν τῇ δι-δασκαλίᾳ τοῦ γνῶσις τινὰς περὶ Θεοῦ καὶ περὶ τῆς ἀγάπης Αὐτοῦ. Ἐκράτυνε δὲ διὰ νοουθεσίας καὶ παρα-δείγματος τὴν ὑπάρχουσαν ἥδη πίστιν ἐν τῇ μικρᾷ κόρῃ, ὅτε ὀλίγον τι ὑπερβαίνουσα τὰ δύο ἔτη τῆς ἡλικίας τῆς, εἶπεν, ὅτι ὁ Θεὸς τὴν ἔφερε πρὸς αὐτόν.

α' Ἀλλ' ἐγὼ ἐννόησα ὅτι δὲν ἔχω μικρὰν κόρην, ἥτις νὰ μὲ ἀγαπᾷ,» εἶπεν ἡ Κυρία Λισλῆ μειδιώσα εὐμενῶς, ὡς εὐχαριστηθεῖσα ἐκ τοῦ λόγου τῆς Βιρ-δούς.

«Δύναμαι νὰ σὲ ἀγαπῶ ἐγὼ;» ἠρώτησε τὸ κο-ράσιον. Πέποιθα ὅτι ὁ θεὸς Γεώργιος θὰ ἐπιτρέψῃ τοῦτο. Διότι λέγει ὅτι τώρα ἀφοῦ ἐμεγάλωσα καὶ κατέστην σύντροφος αὐτοῦ, ἀπέβαλε τὴν ἀθυμίαν, ἥτις πολλάκις κατεῖχεν αὐτόν.

Ἡ Κυρία Λισλῆ μὴ ἀποκριθεῖσα εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς Βιρδούς εἶπεν, «εἶχον καὶ ἐγὼ ποτὲ κύνα, ὅστις ὀνομάζετο Ῥοβῆρ.»

«Πόσον ἀστείον εἶναι,» ἀνεφώνησεν ἡ Βιρδῶ. «Εἶ-ναι ἀστείον τὸ ὅτι σὺ εἶχες καὶ Ῥοβῆρα καὶ Βιρδῶ· ἴσως ἡμεῖς ἀνῆκομεν εἰς σέ· καὶ μεθ' ὅλα, ὅσα ἀνέ-φερες, ἡ ἰδική σου Βιρδῶ δὲν ἐπινίγη.»

ΔΡΟΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΒΙΡΔΩ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΓΕΝΕΘΑΙΟΙΣ ΑΥΤΗΣ

Καίτοι τὸ κοράσιον ὠμίλει τυχαίως καὶ ἀστείου-

ομένην, αἱ λέξεις ὁμῶς αὐτῆς δὲν παρήρχοντο ἀπαρα-τήρητοι· διότι ἅμα ἡ σχεδὸν ξένη γυνὴ ἐνηγκαλι-σθὰ τὴν Βιρδῶ, τὸ μήτρισκόν ὁρμήμενον τῇ ἐδῆλω-σεν ὅτι εὖρε τὸ τέκνον αὐτῆς.

Ὅθεν ὅλως καταβεβλημένη ἡ Κυρία Λισλῆ ἐκ-θίσειν ἀτενίζουσα προσεκτικῶς εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Βιρδούς· ἀλλ' ἐπὶ τινὰ χρόνον ἐτήρησε σιωπὴν. Τέ-λος τὴν ἠρώτησε ποῦ κατέκειτο ὁ θεὸς τῆς, καὶ δοῦ-σα τὴν διεύθυνσιν τῆς παρήγγειλε νὰ τὸν παρακα-λέσῃ νὰ ὑπάγῃ παρευθύς πρὸς ἐπισκοπεῖν τῆς. Τότε δὲ ἡ Βιρδῶ ἐνθυμήθη ὅτι ὁ θεὸς τῆς εἶχε παραγ-γείλει νὰ μὴ βραδύνῃ νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ ἀσπασθεῖ-σα θερμότερα τὴν νεὰν φίλην τῆς ἐσπευσεν εἰς τὴν κατοικίαν τῆς. Ἡ καρδία τῆς κόρης ἦτο καταλυπη-μένη ἀγνοούσης τὴν αἰτίαν· ἀλλ' ὅτε κατέσασα τὸν Ῥοβῆρα ἀπεχωρίζετο ἀπὸ τὴν ἀξιαγάπητον καὶ προσηνὴ κυρίαν, ἥτις ἐφαίνετο πολὺ τεθλιμμένη, δὲν ἠδύνατο ἐνεκα τῆς συγκινήσεως νὰ προσβλέψῃ εἰς αὐτήν.

Καθ' ὅδον δὲ ἐσυλλογίζετο ὅσα εἶχεν ἀκούσει περὶ τῆς μικρᾶς κόρης τῆς ὁμωνύμου αὐτῆς καὶ τὰ τοῦ οἰκτροῦ θανάτου τῆς· ἐτι δὲ ἐσυλλογίζετο καὶ τὸν κύνα αὐτῆς Ῥοβῆρα· περὶ οὗ ἐλησμόνησε νὰ ἐρωτή-σῃ, τί ἀπέγεινεν.

Ἐπανελθούσα δὲ εἰς τὴν κατοικίαν τῆς δὲν ἐζή-τησε παρευθύς τὸν θεῖόν τῆς, ὡς συνείθιζεν, ὅτε ἡ-θελε λείπει καὶ ἐπὶ ὀλίγας μόνον στιγμὰς ἀπὸ τὴν οἰκίαν, ἀλλ' ἀναβάσα τάχως τὴν κλίμακα εἰσῆλθεν εἰς τὸ μικρὸν τῆς δωμάτιον καὶ κλείσασα τὴν θύ-ραν ἐρρίφθη πλαγίως ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς καὶ ἐκλαίε μετὰ λυγμῶν, ὡς νὰ κατεῖχετο ὑπὸ μεγάλης λύπης. Ἠγνῶει δὲ ἀκόμη καὶ τώρα διατί ἐλυπεῖτο· ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα καίτοι ἐγνώρι-ζεν ὅτι ὁ θεὸς τῆς ἤθελε παραχθῇ ἂν ἔβλεπε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς δεδακρυμένους. Τί δὲ ἤθελεν ἀ-ποκριθῇ, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, ἂν ἠρωτᾷτο, διατί κλαίεις; καὶ ὅτε ἤθελεν ἀναφέρει τὸ μήνυμα τῆς Κυρίας, καὶ ἐκεῖνος δὲν ἐπεθύμει νὰ γνωρίσῃ, ὡς εἶπε, δὲν ἤε-λεν ἄρα γε ὀργισθῇ ἡ καταληφθῇ ὑπὸ τῆς καταφείας ἐκείνης, ἣν ἐσχάτως πολλάκις παρετήρησεν ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ; Διανοομένη ταῦτα ἤκουσε τὰ βή-ματά του καὶ τὴν φωνὴν του καλοῦντος αὐτήν. Ἀ-μέσως ἐσπόγγισε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καὶ ἔδραμε πρὸς αὐτὸν μὴ θέλουσα νὰ παρακούσῃ.

«Ἰδοὺ ἐγὼ, θεῖε,» εἶπε, «μὲ θέλεις;»

»Πάντοτε σε θέλω, τέκνον,» ἀπάντησεν εὐμενῶς ἀτενίζων μετὰ ἀνηχυσίας εἰς τὸ ὑπὸ τῶν δακρύων ἐτι βεβρεγμένον πρόσωπον· τὸ ὅσῳν αὐτὴ προσέ-φερε πρὸς αὐτόν· ἵνα τὸ φιλήσῃ· καὶ αὐτὴ ἐκλαίει; μὴ-πως σοὺ ἔφυγε πάλιν ὁ Ῥοβῆρ;

α' Ὅχι, θεῖε εἶπε, βυθισθεῖσα πάλιν εἰς δάκρυα. «ἀλλὰ μέχρι σήμερον δὲν ἐγνώριζον πόσον σὲ ἡ-γάπων.»

«Καὶ τοῦτο δύναται νὰ λύσῃ τὸ μικρὸν μου κο-ράσιον;» ἠρώτησε καὶ ἐν ταύτῳ τὴν ὠδήγησεν εἰς

τὴν μικρὰν αἰθουσάν καὶ τὴν ἐκάθισεν ἐπὶ τῶν γονάτων του.

«Ὅχι θεῖε,» ἐψιθύρισεν, «ἀλλ' οὐδὲ γνωρίζω διατί κλαίω· ἤσθάνθην λύπην, ἣν δὲν δύναμαι ν' ἀποσοβίσω.»

«Εἶδες κανένα ἄνθρωπον σήμερον, ὅτε ἔλειπες ἀπὸ τὴν οἰκίαν;» ἠρώτησεν αὐτήν.

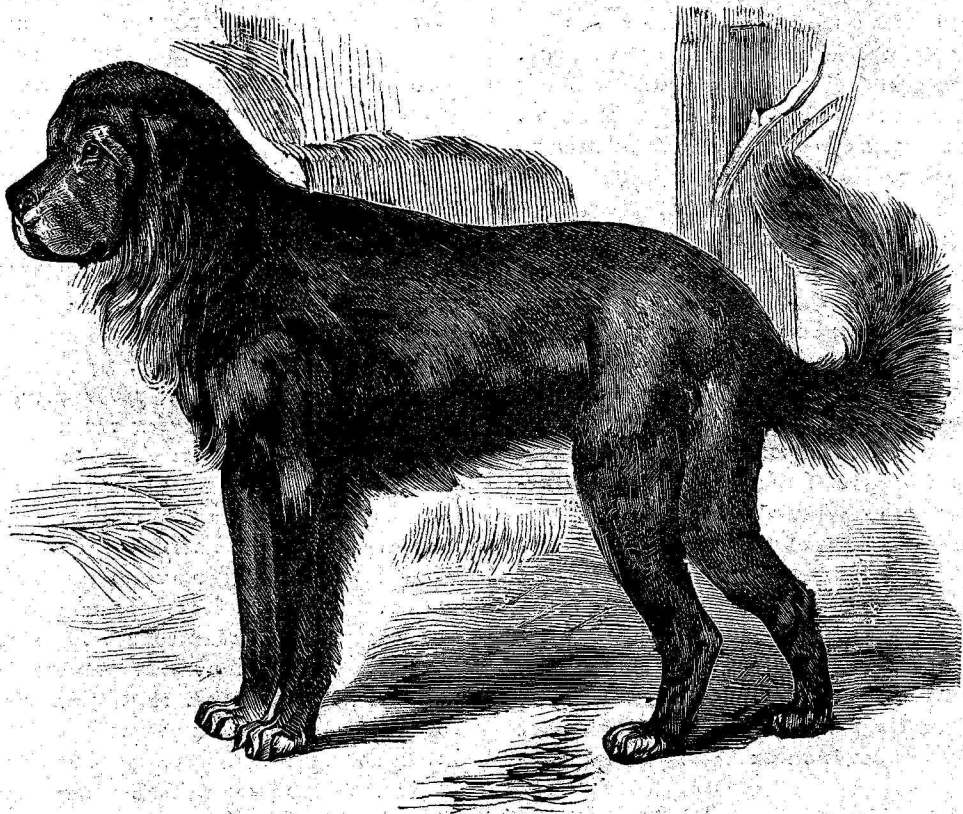
«Ναί, θεῖε, ἀπήντησε μὲ τὴν συνήθη αὐτῆς εἰλικρίνειαν· ἀλλὰ δὲν ἐσκόπευον νὰ σὲ δυσαρεστήσω.» Βαθὺ νέφος πάλιν ἐκάλυψε τὸ μέτωπόν του. «Ἐλεγε δὲ καθ' ἑαυτόν, ποῖον κακὸν ἔμελλε νὰ τῷ συμβῇ; Τί ἐλύπησεν ἄρά γε τὴν μικρὰν κόρην; ἔστο· χάζετο δὲ ὅτι ἡδύνατο νὰ ὑποφέρῃ πᾶσαν θλίψιν

ταύτη καὶ ἔπειτα ἠρώτησε, «διατί ἀνεμνήσθη τῆς θυγατρὸς τῆς; ὑπάρχουσιν, ἀναμφιβόλως, πολλαὶ μικραὶ κόραι καλούμεναι Βιρδῶ καὶ Ῥοβὴρ εἶναι κοινὸν ὄνομα κυνός.»

«Πῶς ὠνομάζετο, θεῖε, ὁ πατήρ μου; καὶ ποῦ διέμεινεν ἡ μήτηρ μου,» ἠρώτησε τὸ κοράσιον μετὰ συστολῆς. Εἰς ταύτας τὰς ἐρωτήσεις τῆς κυρίας ἐκείνης οὐδόλως ἡδυνάμην ν' ἀπαντήσω.»

«Διατί ἔκαμνε τοιαύτας ἐρωτήσεις;»

«Δὲν ἤξεύρω, θεῖε — ἀλλὰ τίνες ἦσαν οἱ γονεῖς μου; πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ μάθω· ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἦσαν τόσοι καλοὶ, ὥς σύ. Ὁ, θεῖέ μου οὐδέποτε ἡδυνάμην ν' ἀγαπήσω τινὰ ἐν τῷ κόσμῳ το-

Ὁ πιστὸς Ῥοβὴρ.

πλὴν μιᾶς — ἡδύνατο νὰ ὑποφέρῃ πᾶσαν δοκιμασίαν πλὴν τῆς στερήσεως τῆς κόρης. Τὴν ἡγάπησε τόσοι περιπαθῶς, ἐπὶ ὀκταετίαν, ἵνα τέλος ἀποχωρισθῇ ἀπ' αὐτῆς;

«Ἦτο ἡ Κυρία ἐκείνη;» ἠρώτησε.

«Ναί, ἀγαπητέ μοι θεῖε, καὶ κατὰ μοι εἶπε. Νομίζω ὅτι τοῦτο εἶναι τὸ αἷτιον διὰ τὸ ὅποιον εἶμαι τεθλιμμένη — ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω.»

«Τί σοι εἶπε;»

«Πολλὰ περὶ ἑαυτῆς. Εἶχε ποτε, εἶπε, μικρὰν κόρην καλουμένην Βιρδῶ καὶ κύνα Ῥοβὴρα τοῦνομα· ἰδοῦσα δὲ ἐμὲ ἀνεμνήσθη τῆς θυγατρὸς τῆς.»

Ὁ Κύριος Αὐδῆλιος ἐταράχθη ἐπὶ τῇ διηγήσει

σοῦτον, ὅσον ἀγαπᾷ σέ.»

Πάλιν ἐφίλησεν αὐτὴν φιλοστόργως ἐν ᾧ πύρινα δάκρυα κατέρρεον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἡ διαβεβαίωσις αὐτῇ τὸν παρηγόρησεν ὅπως οὖν· ἀλλ' ἡ κόρη δὲν ἐγνώριζεν, ὅποιαν ἀλγηδὸνα προὔξενσαν οἱ λόγοι τῆς πρὸς ἐκείνον, ὅστις ἡγάπα αὐτὴν πλέον ἢ ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς καὶ ἐθεώρει αὐτὴν ἐπὶ ὀκταετίαν, ὡς ἴδιον αὐτοῦ τέκνον.

«Περὶ τούτου δύνασαι ἄλλοτε, τέκνον, νὰ μ' ἐρωτήσης,» εἶπε· «ἀδιότι σήμερον δὲν ἔχω διαθέσιν νὰ ὀμιλῶ πολὺ.»

«Ἡ Κυρία μοι παρήγγειλε νὰ σὲ παρακαλέσω,» εἶπε τότε ἡ Βιρδῶ μὲ χαμηλὴν φωνὴν ὡς φοβουμένη.

κατά τι νὰ μεταβιβάσῃ τὸ μήνυμα, ἀνὰ ὑπάγης ἀμέσως, θείε, εἰς ἐπίσκεψιν αὐτῆς· διότι πολὺ ἐπιθυμεῖ νὰ σὲ ἴδῃ.»

«Διατί;»

«Δὲν μοι εἶπεν, ἀλλ' ἰδοὺ ἡ διεύθυνσις αὐτῆς. Νομίζω· ὅτι κατοικεῖ εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν, ὅπου εἶχομεν ἰδεῖ τὸν Ῥοβῆρα, καὶ μοι εἶπε νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ ὑπάγῃς· θὰ ὑπάγῃς θείε; ἢ δὲν θέλεις νὰ ὑπάγῃς;»

«Διατί θέλει νὰ μὲ ἴδῃ;» ἠρώτησεν αὐτὸς, προσπαθὼν ν' ἀνακαλύψῃ κατὰ πόσον ἡ Βιρδὼ μετεῖχε τῶν διλογισμῶν αὐτοῦ.

«Δὲν γνωρίζω· ἐν τοσοῦτῳ πολὺ σὲ παρακαλῶ νὰ ὑπάγῃς εἰς αὐτήν.

«Καμμίαν ἡμέραν, καμμίαν ἡμέραν, θὰ ὑπάγω, ἐψιθύρισεν ἐγερθεὶς καὶ βαδίζων ταχέως ἐν τῷ δωματίῳ ἐν φανερᾷ ταραχῇ. Ἡ δὲ συνεῖδησις αὐτοῦ τὸν πρῶτον ἀνῆλθεν πρὸς μὲν τὴν μητέρα τὸ τέκνον αὐτῆς, πρὸς δὲ τὸ τέκνον τὴν ἑαυτοῦ μητέρα, ἀλλὰ οὐδεμίαν εὐάρεστον ἀπάντησιν ἠδύνατο νὰ κάμῃ πρὸς τὸ δυσάρεστον τοῦτο ζήτημα.

Δὲν κατεῖχετο πλέον ὑπὸ φαντασιώδους προαισθηματος, ἀλλ' ὑπὸ πραγματικοῦ φόβου, ὑπὸ ἀληθοῦς πεποιθήσεως· ὅτι ἡ Βιρδὼ εἶχεν εὖρεϊ τὴν μητέρα αὐτῆς.

Τὴν πρὸς τὴν Βιρδὼ ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν αὐτοῦ ἐθεώρει μὲν ἄλλοτε ἀφίλατον, ἀλλὰ νῦν τὴν ἐθεώρει λίαν ἰδιωτελῆ, ἂν ἐπεχειρεῖ νὰ φέρῃ χωρισμὸν μεταξὺ μητρὸς καὶ τέκνου.

Ἐν τῷ μεταξύ δ' ὑπηρετῆς κρούσας τὴν θύραν ἐκόμισεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Κύριον Αὐδῆλιον, ὅστις

ἀνοίξας αὐτὴν ἀνέγνωσε τὰ ἐξῆς.

«Κύριε,— Λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ ἔλθῃτε εἰς τὴν οἰκίαν μου τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Παραγκῶνος ὑπ' ἀριθμὸν... Πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ἴδω, ἵνα σὰς ἀναφέρω ὑπόθεσιν λίαν σπουδαίαν· θέλω δὲ εὐγνωμονεῖ ἔάν εὐμενῶς δεχθῆτε νὰ ἔλθῃτε πρὸς με παρευθὺς.

Διατελῶ, Κύριε, μὲ τὴν προσήκουσαν ὑπόληψιν Ῥοζαλὴ δὲ Λισλῆ.

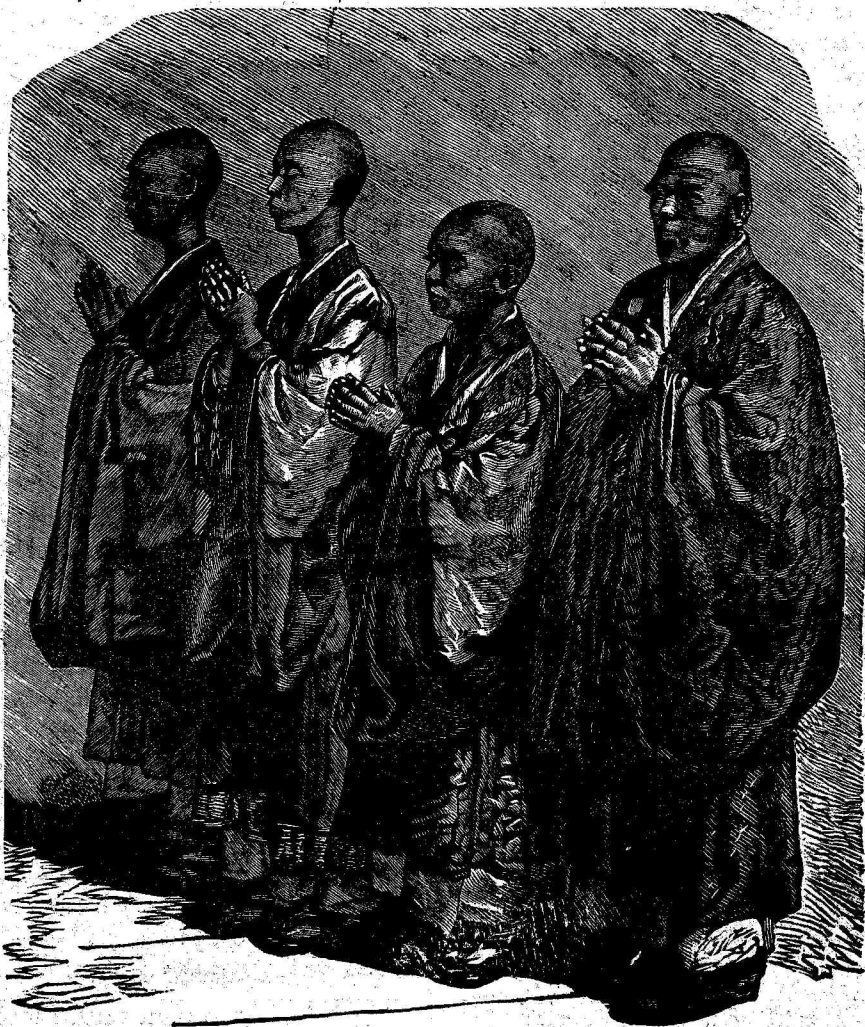
Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἐπεσεν ἀπὸ τὰς χεῖράς του· «Ῥοζαλὴ.» Τί σημαίνει τοῦτο; Εἶναι τὸ αὐτὸ ὄνομα μὲ τὸ ὁποῖον ἐκάλει τὴν μικρὰν του ἀδελφὴν. Δὲν ἐνόμισε λοιπὸν πρέπον ν' ἀποποιηθῇ ἢ ν' ἀναβάλῃ τὴν πρὸς αὐτὴν ἐπίσκεψίν του.

Εὐρίσκατο ἐν ἀπορίᾳ, τὸ σῶμα τοῦ ἐκλονίζετο, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐθάμβωσαν· ἀλλὰ μόνον μία ὁδὸς ἦτο καθαρὰ, ἐν καθήκον μόνον ἀνεγνώριζε, μίαν ἐπιθυμίαν ἠσθάνετο, νὰ ἴδῃ ταύτην τὴν Κυρίαν, καὶ ἂν αὕτη ἦτο ἡ ἀδελφὴ του ν' ἀποδώσῃ πρὸς αὐτὴν τὸ τέκνον, ὅπερ ἠγάπησεν ἐκ πρώτης ὀψεως, διότι, ὡς

ἐνόμιζεν, ὁμοιάζεν αὐτήν.

«Θὰ ἐξέλθω, Βιρδὼ, τέκνον μου,» εἶπεν, ἐνῶ αὕτη περιέβαλλε τὰς χεῖράς της περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ τὸν ἐφίλει ἵνα βεβαιωθῇ ὅτι ὅλως ἐσυγχώρισεν αὐτήν, διότι εἶχε συνομιλήσει μὲ τὴν ξένην γυναῖκα.

«Διασκέδαζε μὲ τὸν Ῥοβῆρα μέχρι τῆς ἐπανόδου μου.» Ἐναγκαλισθεὶς δὲ αὐτὴν θερμῶς ἐφ' ἱκανὴν ὥραν, διενοεῖτο ὅτι ἴσως εἶναι ἡ τελευταία φορὰ αὕτη καθ' ἣν ὀνομάζει τὴν Βιρδὼ, τέκνον του, ἐνδέχεται

Ἰάπωνες Ἱερεῖς. (Ἰδε σελ. 51.)

ἐντός ὀλίγου νὰ τὴν παραδώσῃ εἰς ἄλλον ἢ τοῦλάχιστον νὰ μεταδώσῃ πρὸς ἄλλον τινὰ μέρος τῆς ἀγάπης τῆς.

Ὅτε ὁ Κύριος Ἀδδῆλιος ἔφθασεν εἰς τὴν κατοικίαν τῆς Κυρίας Λισλῆ, ὠδηγήθη εἰς καλῶς εὐτρεπισμένον δωμάτιον, ὅπου γυνή τις, φαινομένη ἐτι νεαρά, πενθοφοροῦσα καὶ ἐν ἀτονίᾳ ἔνεκα τῶν δυστυχημάτων τῆς, ἤγερθη διὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῇ. Ἐπὶ τῶν παρειῶν αὐτῆς ἦσαν, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς Βιρδουῆς σημεῖα δακρύων καὶ παράδοξον ἦτο πόσον τὰ πρόσωπά των ὁμοιάζον πρὸς ἄλληλα.

Σταθεῖς ἠτένιζε πρὸς αὐτήν. Ἐπανεῖδε πάλιν τὸ μικρὸν ἐκεῖνο πρόσωπον, τὸ ὅποιον διετῆρει ἐν τῇ μνήμῃ του δι' ἑτῶν τεσσαράκοντα, ὅτε ἀπεχαιρέτησε τὴν ἀδελφὴν του Ῥοζήν. ἐνόμισε δὲ ὅτι βλέπει πάλιν τὸ μικρὸν πρόσωπον τοῦ φιλτάτου θεοῦ τέκνου του, ὅτε τὴν πρῶταν ἐκείνην ὁ ἀκταιοφύλαξ ἔφερεν αὐτὸ ἐν ταῖς ἀγκάλας αὐτοῦ καὶ ἐτι ἐναργέστερον ἔβλεπε τὸ κατὰ τὴν πρό ὀλίγου ἐκ τῆς οἰκίας ἀναχώρησιν τοῦ γλυκοῦ προσώπου τῆς Βιρδουῆς, ὅτε προσέβλεψεν εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἐνώπιον αὐτοῦ γυναίκος.

Ἄῤοζή! ἀνέκραξε πιάσας τὴν χεῖρα αὐτῆς, δύναμαι νὰ σὲ προσαγορεύω μὲ τὸ ὄνομα τοῦτο ;»

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΕΞ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ΕΝ ΙΑΠΩΝΙΑ.

(Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 6).

Ἀπαξ κατ' ἑτὸς τελεῖται μεγάλη εορτὴ ὀνομαζομένη Ματοζ-οι εἰς τιμὴν τῶν κατὰ τὸ διαδότημα τοῦ ἔτους γεννηθέντων ἀρρένων. Ὀλίγον δὲ μετὰ ταύτην κατὰ τὸ φθινόπωρον τελεῖται ὁμοία εορτὴ εἰς τιμὴν τῶν θηλέων, δὲν ἡδυνάστα νὰ παρευρεθῶ οὔτε εἰς τὴν μίαν οὔτε εἰς τὴν ἄλλην, ἀλλὰ παυρήθην ἐν τινι παιδικῇ συνάνακτορσιν ἥτις μοι ἐφάνη καθ' ὅλα ὁμοία πρὸς τὰς τῶν γυναικῶν μὲς ταύτας. Ἐρχισαν διὰ τῆς τυφλοφωτίας, ἀπ' ὅς ἐπαίξαν ἀρκυὰ παιγνίδια ἐπὶ κοινῇ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ ἀγγεῖων μεγέθους ὁμοίου πρὸς τὰ τῶν οἰκοκυρίων τῶν μικρῶν κορασίων, διὰ ἀναμνηστικῶν συνιστάμενων εἰς ἑλθεῖς, καρπούς, πλακούντων καὶ τέτ. Κατόπιν ἔψαλαν, ἐπαίξαν ἐκ νέου, ἐπὶ κοινῇ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ πλακούντων καὶ μετὰ ταῦτα διελύθησαν φαιδρότατα.

Ὀλίγον χρόνον διέμεινα ἐν Ναγκισάκη καὶ μετὰ ταῦτα ἐπέστρεψα εἰς Ἰεδώ, πρωτεύουσαν τῆς Ἰαπωνίας, σταματῶν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καθ' ὁδόν, διὰ νὰ θαυμάζω τὰς ἐξοχὰς καὶ τὰς πόλεις, ὅσας βλέπει τις κατὰ μῆκος τῆς ἐσωτερικῆς θαλάσσης, ἥτις εὐρισκομένη μετὰ τῶν νήσων Κυουσίου, Σιτκόφ καὶ Νιρῆνος ἔχει περίπου 80 λευγῶν μῆκους καὶ 18 πλάτους εἰς τινὰ μέρη, ἐνῶ εἰς ἄλλα μάλιστα ἔχει πλάτος ὥστε νὰ διέρχεται εὐκόλως μέγα ἀτμόπλοια.

Ἡ θάλασσα αὕτη περιλαμβάνει περὶ τοὺς 70 λιμενίσκους ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶναι ἐκτισμέναι πόλεις ἐκτάσεως κατὰ μέσον ὅρον μιᾶς καὶ ἡμισείας λεύγης. Νῆσοι ἀναριθμηταὶ κεκαλυμμένοι ὑπὸ μεγαλοπρεποῦς βλαστήσεως εἶναι διεσπαρμέναι πανταχόθεν. Ἐνταῦθα βλέπει τις γαληνιᾶς καὶ εἰρηνικὰς θεὰς ἀναπολούσας εἰς αὐτὸν χαριέσδης τῆς Ἑλβετίας τοποθεσίας. Ἐνταῦθα ἀπαντᾷ σκηνογραφίας μεγαλοπρεπεστάτας. Βλέπει τις ὅρη ὑψηλὰ δασωμένα μέχρι κορυφῆς καὶ φέροντα ἐπὶ τῆς ἀκρωρείας τῶν ναοὺς ἢ μοναστήρια ἀρχαῖα. Βλέπει ἐπὶ τέλους μίγμα τῶν ὡραιότερων σκηνογραφιῶν τῆς Ἀγγλίας, τοῦ Ῥήνου, τῆς Ἑλβετίας καὶ τῆς Ἰταλίας.

Ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς Νιππωνὸς εὐρίσκεται ἡ ἀκμάζουσα πόλις Χιόγω, κεντρικὴ ἀποθήκη τοῦ ἐμπορίου τοῦ ἐνεργοῦμένου ἐν τῇ ἐσωτερικῇ ταύτῃ θαλάσσῃ χιλιάδες Σουίης (εἶδος κεντρικῶν πλοίων) διενεργοῦσι τὸ ἐμπόριον μετὰ τῶν διαφόρων τῆς Ἰαπωνίας νήσων καὶ τῆς Σινικῆς. Μόλις κατὰ τὸ 1868 ἐπετρέπη εἰς τοὺς Ἑυρωπαίους νὰ ἀποκατασταθῶσιν ἐν Χιόγω, καὶ κατὰ τὸ 1869 ἐτι ὁπότε ἐγὼ ἦμην ἐκεῖ ἦτο ἐπικίνδυνον νὰ περπατῇ τις τὸ ἐσπέραις ἀσπίλος. Ἦδη ἡ τάξις καὶ ἡ ἀσφάλεια φαίνονται πλέον ἐντελῶς ἐκεῖ ἀποκατασταθέντα. Οἱ αὐτόχθονες ἐμπορεύμενοι τοῦ Σανγκί καὶ τοῦ Τοκαχάμα ἔχουσι παραρτήματα ἀποθηκῶν ἐν Χιόγω ἐνθα ἐνεργοῦσι μέγιστον ἐμπόριον Ἰέτου, μετάξης, ὀριζίου, καὶ παντός εἶδους σιτηρῶν μεταφερομένων εἰς Εὐρώπην.

Ἐκ τοῦ Χιόγω μετέβην εἰς Ὀζάκν, πόλιν κειμένην ἐπὶ ῥύακος, εἰς περίπου λεύγας μακρὰν τοῦ λιμένος· ἡ πόλις αὕτη κατοικεῖται ὑπὸ πεντακοσίων περίπου χιλιάδων κατοίκων. Διαίρεται εἰς πολλὰ τεμάχια διὰ τῶν διαφόρων κλάδων τοῦ ποταμοῦ, οἵτινες σχηματίζουσιν ὡραιότατας διώρυγας, ἐφ' ὧν εἰσὶν ἐκτισμέναι ἑκατοντάδες γεφύρων. Ἐνεκα τοῦτου ὠνόμασαν τὴν πόλιν ταύτην Ἐνετίαν τῆς Ἰαπωνίας, μετὰ μόνον τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ μὲν Ἐνετία εἶναι πόλις ἀνακτόρων, ἡ δὲ Ὀζάκν ἐμπορικῶν ἀποθηκῶν καὶ ὅτι αἱ διώρυγες τῆς μὲν πρώτης διαπλέονται ὑπὸ τῶν ὡραίων γονδολῶν, τῆς δὲ δευτέρας μόνον ὑπὸ ἐμπορικῶν χονδρείδων πλοίων.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΖΩΑ.

ΚΕΦ. Θ'. — ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ ΚΑΙ ΝΕΥΡΑ.

Ἐν τοῖς προηγουμένοις κεφαλαίοις εἰπομέν τι περὶ τῆς κατασκευῆς καὶ ἐπισκευῆς τοῦ σώματος. Εἵπομεν ὅτι τὸ αἷμα εἶναι ἡ οἰκοδομικὴ ὕλη ἐξ ἧς πάντα τὰ μέρη τοῦ σώματος γίνονται. Ἡ χρῆσις τῆς τροφῆς, εἶναι πρὸς κατασκευὴν τοῦ σώματος, ἡ δὲ κυριώτερα τῆς ἀναπνοῆς χρῆσις πρὸς τήρησιν τοῦ αἵματος ἐν καλῇ καταστάσει. Ἡ καρδιά